

• FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Nr. 52.

Lýsingaprisur fyri petittreglu: 30 øyr. á forstúni, 20 øyr. á 3. og 4. síðu. Við stórrí lýsingum fæst avsláttur í prísinum.

Jólini 1928.

Kostar kr. 1,50 fjórðingsárið + Porto. Bláðið verður bílagt á posthúsinum, brevsvanarstøðum og skrivstovuni. Telf. 143.

2. árg.

• FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

ynskiskir øllum lesarum
sínnum eini gleðilig jól!

Jólaboðskapurin.

Jól, — ein sæl friðarstund í øllum tí harða og tunga stríði í heiminum.

Jól, — ein hvíld, tá ið menniskjan kann renna møðini og líta upp.

Jól, — ein lítill, mjúk barnahond, sum strýkur okkum um enníð og fær alt tað harða og kalda og stírdá í sál okkara at tina, so at tað, sum var byrgt fyri í hjarta og huga, fær lop. —

Tað er sami boðskapurin, vit hoyra hesi jól, sum hevur ljóðað ætt eftir ætt í undanfarnum árum og sum skal ljóða allar komandi dagar.

Hvor okkara hevur hoyrt hann so leingi, vit kunna minnast, og vit hoyra hann fegin aftur av nýggjum hvørji jól.

Boðskapurin er jú hesin: *Tykkum er ein frelsari føddur.*

Hevur maður verið í vanda, í deyðavanda, á sjógví ella á landi, og hann hevur fingið hjálpar og verðin hjargaður, tá veit hann um at siga, hvat ið *frelsa* hevur at tyða. Og er tað satti, at menniskjan óll er í neyð og vanda, og at tað eru tær sterku, vöndu kreftur til, sum hon ikki veit sær ráð og hjálpar fmót, eru tað tá ikki eini gleðið, at henni er ein *frelsari* givin? Og líta vit at mannaheiminum í síni heild og at mannalívi hjá hvørjum av okkum einstokum, mega vit tá ikki av sonnum vera við, at tað erto, at skaðin er so stórur og hervíglur, at menniskjan ikki er for fyrri sjálv at bota hann aftur? Men so má tað eisini ásanast, at aldri hava betri boð og glaðari tíðindi ljóða út um heiminn, enn hesi, at *okkum er ein frelsari føddur*, og at tað er *Harrin Jesus Kristus í Dávids staði*.

Tað kann, sum so mangt annað, koma at verða ein vani at hoyra jólaboðini, so at ein í grundini ikki reiðuliga hoyrir ley og gáar um tey. Gævi, at ein og hvør av okkum einaferð má koma at hoyra tey soleiðis, at vit skilja til fullnær, at boðskapurin um Jesus hevur tað at geva, sum ber av øllum øðrum og einkið annað kann metast javnt við, og sum fram um alt er vert at eiga.

Seyðamenninir, sum jólanátt vóru úti á markini úttan fyri Bethlehem, fingur fyrstir av monnum jólaboðskapin at hoyra, og teir sóu eina glæmu av dyrd Harrans ljóma rundan um seg. Teir kundu látist sum einki og verið verandi við frið, harsum teir vóru. Men tað gjørdi teir ikki. Teir sögdu: »Latum okkum nú fara beinan vegin til Bethlehem og vita um hesi tíðindi, sum hend eru og sum Harrin hevur kunngjørt okkum«. Og teir fóru við skundi hagar.

Hvi fóru teir? Tað mundi ikki vera tí, at teir vóru serliga forvitnir. Heldur ikki bert av teirri grund, at hetta vóru so stór tíðindi. Men tað var ein trond og trá djúpt í hjartanum á teimum, sum nú breyt seg upp undan, ein longsil eftir Guði, sum nú fekk lop. Teir skiltu, at tað var *Harrin*, sum hevði kunngjørt hetta fyrri teimum, og teir vistu um tey gomlu, dyru lyfti, sum fólk teirra hevði fingið um, at ein frelsari skuldi koma. Mundu hesi lyfti nú fara at ganga út?

Somu trá og sama longsil bera vit øll í okkum sjálvum sum teir. Og hetta situr djúpari í okkum enn nakað annað. Almikið kann vera fingið saman av tí, sum heimurin hevur at bjóða menniskjum, nógv kann tað rúgva upp og metst kann tað sýnast; og úr ymsum ættum ljóðar: í hesum er hjálpin, í hesum er frælsi, her er tað, sum tykkum leingist eftir! Men aftanfyrri alt, sum menniskju eru uppi í og taka við av slíkum, verður eitt tómrúm eftir í sálini, ein sáru longsil, sum ikki verður stillaður, fyrr enn Guð sjálvur stillar hann. Og so leingi sum hann ikki er stillaður, verður í grundini alt annað sum einki og roynist bert sum fáfongd. Tí má hjartans djúpasti og upprunaligasti longsil eisini hjá okkum leita á Jesu fund.

Hvaðan komu hinir seyðamenninir? Teir komu úttan úr náttarmyrkrinum, har sum teir høvdu hildið náttarvakt. Hava vit ikki sjálvt roynt nakað av tí, at standa á eini náttarvakt í lívinum? Og hava vit ikki

eisini kent náttarkuldan og myrkið? Eg meini ikki við hitt nátturliga myrkið, sum vetránáttin førir við sær, men við myrkið í lívinum, sum stendst av neyð og sorg og stríði, av synd og illskapi. Og er nakað so myrkt sum deyðans nátt? Hvor er tann, sum ikki hevur kent tað stírdna og frysta um hjartað á sær?

Men seyðamenniniringu ikki til einkis. Teir komu at eini smáttu, har hittu teir tvey fólk, og har funnu teir eitt lítið, fátekt barn í eini krubbu; og í hesum barni sóu teir himmalsins kongason. Teir fóru avstað aftur, út aftur í náttarmyrkið, men *syngjandi og lovandi Guði*.

Um vit finna veg til Jesus, tá skulu vit kunna syngja við og hálova Guði, hvussu long og myrk so náttlin er, tí at Jesus er ljósið, sum lýsir.

Men tað ræður tí um, at vit koma við sama *sinnalagi*, sum seyðamenninir, so at vit leggja frá okkum alt stórlæti og hugmóð, alla sjálgvóðsku og eginvild, alla øvund og allan illgruna, alt hetta, sum veldur so nógv illt, sum letur hjørtuni aftur og sum blindar eyguni, so at tey einki gott kunna siggja. Koma vit í armóð og fátekt okkara, í eyðmykt og spakfíri, við sorg og iðran um synd og misgærd okkara, tá skulu vit eisini fáa at siggja hin himmalska kongasonin og taka ímót teirri gávu, sum Guð í sínum ótómum ríkiðomi og kærleika hevur at geva.

Jólaboðskapurin er ein boðskapur um *Guðs kærleika*.

Guð elskar heim, so at hann sendi son sín; hetta eru innangangsrúni í kristindóminum.

Guð er kærleiki; hetta er høvuðsinnihaldið í øllum Guðs orði.

Henda boðskapin er kristindómurin *einsamallur* um at bera; tí vinnur hann eisini fram.

At heimurin liggur allur í tí illa, — tað eru allir á einum máli um; men at Guð elskar heim, so at hann gav son sín at hjálpa og bjarga, — tað hevur eingin annar átrúnaður at boða.

Men vinnur kristindómurin fram? Er heimurin ikki hin sami enn, líka illur, líka neyðstaddur?

Um so var, so gjørdi tað ikki virðið og týðningin av kristindóminum minni. Tað sýndi bert, hvussu sterkt og seigt og voruvnið hitt illa er, og hvussu ringt tað er at vinna á.

Men framurður er. Tað gongur tann vegin. Jesu andi vinnur fram. Myrkið má dvína; tað ljósar í hvørjum.

Men vit mega her ikki gloyma, at heimurin er eisini vit sjálv. Hvat gera vit sjálv, fyrri at hitt góða ella hitt illa skal vinna? Hvørjum eru vit í parti við?

Guðs kærleiki umfatar eisini okkum.

Guð elskar heim; ja, men heimurin er so stórur og víður.

Guð elskar fólkini; ja, men tað eru óteljandi stórir flokkar.

Guð elskar okkum, tað er teg og meg, hvønn einstakan av okkum, í okkara víðurskiftum, fyrri at fáa okkum til sín.

Ein og hvør av okkum má koma einsæris, verða einsamallur hjá Jesusbarninum, og har fáa at kenna Guðs kærleika til sín.

Tað verður nógv talað um, at mannfelagið eigur at verða broytt og umskipað, so at tað kann verða betri og rættvisari, tí at tað er ikki gott sum tað er. Og roynt verður at gera tað við ymsum lógum og skipanum. Tað er gott tað sama.

Men lat okkum ikki gloyma, at *fyrst má Guðs kærleiki umskipa hjørtuni og fáa ræðið har*. Annars verður órættvisin bert flutt burtur úr stað.

Tey fyrstu jólini var tað ikki rúm fyri Jesu í tilhaldshúsinum, og hann mátti tí verða lagdur í eina krubbu.

Enn man tíverri vera stongt fyrri honum í mongum húsum. Øll vilja halda jól; men nógv steingja í grundini fyrri Jesu og hava ikki rúm fyri honum.

Spurningurin til okkara er tí tann, um vit hava rúm fyri honum, ella um tað er stongt hjá okkum.

Jesus fer bert inn har, sum tey vilja taka ímót honum.

Jól kunna ikki verða hildin saman við synd. Jesus kann ikki vera gestur, har sum synd heldur til.

Men har sum tey taka ímót Jesu, í borg ella í smáttu, har verða sonnum jól.

Tað verður ofta hildið, at tað er so nógv, sum kreyst fyrri at fáa eina góð jól; sum t. d. at hava heilsuna, at vera heima hjá sínum, at hava nógv av øllum góðum.

Alt hetta er nógv vert. Og vit eiga at vera takksom fyrri tað, um tað fellur í okkara lut.

Men hetta er kortini ikki náðandi. Tað merkiliga og góða er, at jólini eru ein so stór og rík hátíð, at alt hetta kann fattast, og tað tó kunna vera eina góð og signað jól.

Hovussakin er, at *Jesus er hjá okkum*. Er tað, tá verður hin fáteki rikur, og hin ússaligasta smátta ein glæstriborg; tá verður hin sjáki

Julegudstjenester.

4. Sondag í Advent prædiker Provst Dahl í Thorshavns Kirke (Færøsk Prædiken).

1. Juledag Kl. 11 prædiker Provst Dahl í Thorshavns Kirke.

1. Juledagsaften Kl. 6 prædiker Provst Dahl í Thorshavns Kirke (Færøsk Gudstjeneste). Kollekt til Fordel for Kirken.

2. Juledag prædiker Provst Dahl í Kirkebo Kirke.

4. Sondag í Advent prædiker Pastor Fibiger-Jensen í Nolsø Kirke.

Juleaften Kl. 6 prædiker Pastor Fibiger-Jensen í Thorshavns Kirke.

1. Juledag prædiker Pastor Fibiger-Jensen í Hestø Kirke.

2. Juledag prædiker Pastor Fibiger-Jensen í Thorshavns Kirke.

óttaleysur og frímdóður, og hin sorgarbundni uggaður; tá verður myrkasta nátt sum alljósur dagar. —

Vit tala um ringar tíðir; og berligt og fáteksligt kann vera mangar staðir. Og tað er enn hesi jól, sum tað altíð er her á foldum, at sorg og saknur er í mongum heimum bæði her og har.

Men man tað ikki vera, at tá ið soleiðis er státt, hava fólk helst oyru og hjørtu opin at hoyra boðskapin um hin kongasonin, sum var so fátekur, at hann bert fekk eina krubba at liggja í og ikki átti tað, sum hann kundi halla høvur sft aftur at, og tó hevur vundið okkum alla himmiríkis dyrd og sælu.

Alt hitt verður fyrri tað ikki tikið burtur frá okkum, hvorki neyðin ella fátektin ella sorgin ella saknurin; men okkum verður givið nakað annað, sum er stórri og dýrari: ein gleði, trygd og friður og vón, sum heldur móti øllum hinum og ber okkum uppi í tí øllum soimlum.

Boðskapurin um Guðs kærleika er ikki tað, at vit sleppa frá øllum tungum her á foldum og at vit fáa svar á allar spurningar og fáa allar gátur loystar; men hann er tað, at vit kunna tola at liva við teimum óloytum, og kortini vera glád og vónrík; tí at Guðs kærleiki er aftanfyrri alt og virkar ígjøgnum alt.

Jesus ger, at vit kunna leggja okkum sum børn í sjálvna Guðs faders favn, og har vera goymd í lívi og í deyða.

J. Dahl.

FARVE